

II.

A nemzetiségi eszme.

Jelen korszakunkra fordítván figyelmünket három eszmét találunk, mely arra elhatározó befolyást gyakorol:

a szabadság,

az egyenlőség,

s a nemzetiség eszméjét s minthogy korunk törekvése – a szabadság és egyenlőség létesítése után csak mint egy régen megkezdett mozgalomnak folytatása tűnik fel: tulajdonképpen a nemzetiségi eszme az, mely a legújabb kornak sajátos jellemét adja.

S mi hát e nemzetiségi eszme vagy érzés, mely határtalan lelkesedései fölkaroltatva, napjainkban annyi küzdelemre ad alkalmat?

A nemzetiség nem egyéb, mint azon összetartozásnak tudata, mely nagyszámu emberek között – multjuk emlékei, jelen helyzetök s mi ezekből folyó érdekeik és érzelmeik közössége által támad. Miből világos, hogy a nemzetiségi érzésnek forrása lehet minden, mi által az emberek között ezen összetartozásnak érzete keletkezik.

Nagy tényező erre a nyelv közössége s ezért természetes; hogy ott, hol az létezik, egy közös nemzetiségnek érzetét találjuk kifejlődve oly népeknél, melyek századokon át külön s néha ellenséges államokban éltek, sőt hogy még a nyelvrokonság is hasonló eredményeket idéz elő s a German-, Slav- és Románnépek között, a mennyiben a nyelvrokon népek közös ellenekkel állnak szemközt, egy bizonyos egységnek érzetéhez vezet. – De vannak a nyelv s fajrokonyságon kívül a nemzetiségi érzésnek más tényezői is, s a történet, s jelen korunk tapasztalásairól kellene megfelelkezünk, ha elismerni nem akarnók: hogy a multnak közös emlékei s a jelen közös érdekei s reményei hasonló s néha erősebb érzelmeket idéznek elő az egyes országok különböző nyelven szóló polgárai között.

A nemzetiségnek érzete népeknél ugyanaz, mi az egyesnél személyiségének öntudata. Annyira áll ez, hogy, ha kérdeztetünk: mit ismerjünk külön nemzetiségnek? – nem válaszolhatunk egyebet, mint hogy: külön nemzetiségnek kell elismernünk minden népösszeget, melyben külön személyiségének érzete fölébredt. Minthogy tehát e külön személyiségnek önérzete különböző okok által ébresztetik föl: az ellentétek, melyeket a nemzetiségi érzet nyilatkoztaiban nem csak különböző népeknél, de ugyanazon népsőt ugyanazon embernél sokszor tapasztalunk a dolgok természetében fekszenek, s csak azon forráshoz kell visszamennünk, melyből ezen érzelmek egyes esetekben erednek, hogy az okot megértsük, melyért az Elsassban vagy Magyarországon lakó német, ki politikai nemzetiségeért minden áldozatra kész mégis

sértve érzi magát minden által, mi a német nemzet nevére homályt von.

Világos ezekből, hogy a nemzetiségi érzés nem új s hogy az egész történetben nincs időszak, melyben annak nyilatkozatait nem mutathatnók fel; tagadhatlan mindazonáltal, hogy ezen érzés soha az emberek tetteire nagyobb befolyást nem gyakorolt s ennyi követelésekre alkalmat nem adott, mint jelen korszakunkban. – Minek tulaj donitható ez?

Az első ok: azon előmenetel, melyet Europa nemzetei a műveltségben tettek. Valamint az egyesnél saját személyiségének öntudata az első lépés, melylyel elmebeli kifejlődése kezdődik, s minden haladás, melyet e kifejlődésben tesz, csak ezen öntudat tisztább felfogásához vezet: úgy van ez nemzeteknél is, s lehetetlen, hogy azon arányban, melyben műveltebbekké válnak, bennök egyéniségöknek azaz nemzetiségöknek érzete ne ébredjen fel.

A második ok: azon logikai összefüggés, melyben a nemzetiség eszméje azon eszmékkal áll, melyek a XVIII-ik században a politika s társadalom mezején uralkodókká váltak.

Ha akkor, midőn a souverainitás egyesek tulajdonának tekintetett, kiknek jogai a magánjog elvei szerint ítéltettek meg, úgy, hogy csaknem minden létező állam az uralkodó család örökösödési jogának és szerződéseinek köszöni alakulását, ha, mondom, akkor, midőn az Isten kegyelméből birt fejedelemség a közjognak egyedüli alapja volt a népek egyénisége nem vétetett semmi tekintbe s a legkülönbözőbb nemzetiségek egy államba szorítottak össze, vagy midőn valamely uralkodó ház fiágban kihalt egy nemzet a leányörökösök között tiz részre dara-

boltatott föl: ebben csak azon elvek logikai alkalmazását láthatjuk, melyek akkor általánosan uralkodtak; de ép oly világos az is, hogy, miután a XVIII-ik század a népsouverainitás elvét állította fel, ez nem történhetett a nélkül, hogy egyszersmind a népeknek bizonyos jogosultsága el ne ismertessék.

A népsouverainitás eszméje az egyes nép jogosultságának eszméjét foglalja magában s mint-hogy a XVIII-ik század a népsouverainitás eszméjével egyszerre az egyenlőség eszméjét állította fel: e két eszme közös hatása szükségkép a népek egyenjogúságának elismeréséhez vezetett, mely e szerint nem egyéb, mint azon elveknek, melyeket a XVIII-század minden jogi viszonyok alapjául elfogadott következetes alkalmazása a népekre, melynél csak azon szenvedélyesség meglepő, melylyel az történt.

Sőt még e szenvedélyesség is természetesnek látszik, ha azon viszonyokra fordítjuk figyelmünket, melyek a mult század végétől a legujabb időkig Europa-szerte léteztek s melyek a nemzetiségi eszme mellett napjainkban feltűnt lelkesedésnek harmadik s talán legfőbb okát képezik.

A tapasztalás mutatja, hogy valamint az egyesek, úgy népek is azt, mi helyzetökben kellemetlen, többnyire egy oknak tulajdonítják, s ennek eltávolításától várják egész üdvöket, miből az következik, hogy valahányszor hosszabb ideig egy irányban haladva, az károsnak tapasztalták: az épen ellenkezőben keresik üdvöket. Az emberi elme ellentétekben halad, s akár egyesek akár nemzetek kifejlődését észleljük, azt fogjuk tapasztalni: hogy történetüknek folyama tulajdonképen csak egymást követő reakciókból áll. Ezt tapasztaljuk a XVIII-ik század történetében is.

Valamint a középkornak vége felé, miután egyes osztályok a műveltség magasabb fokára emelkedtek, semmi nem volt érezhetőbb mint hiánya a rendnek s egy magasabb hatalomnak, mely azon kor számtalan kisebb zsarnokait féken tartsa; s valamint akkor a népek egyes osztályai örömet fölládoztak mindent, csak hogy azon bajoktól szabaduljanak, melyeknek súlya elviselhetlenné vált: úgy a XVII-ik század végétől, miután az állam, azaz a fejedelmek korlátlansága csaknem ugyanazon következéseket idézte elő, melyeknek elhárítására alapítva volt: e hatalomnak korlátozása s a politikai szabadság kivívása állított fel, mint azon panacea, mely minden létező bajok orvoslására kívántatik; s miután minden visszaélés, minden igazságtalanság, minden mi a haladásnak a XVIII-ik században utjában állt, a korlátlan királyi hatalom, egyes osztályok kiváltságai és azon visszaélésekkel állt összeköttetésben, melyek a középkorból felmaradtak: minden törekvés kizárólag csak ezeknek megsemmisítésére irányoztatott s minden egyéb érdekek háttérbe szorítottak.

De ezen érdekek, habár feledve, azért nem kevésbé léteztek, s mihelyt a nagy mozgalom, mely a szabadság s egyenlőség nevében kezdetett meg: legalább negatív céljait elérte, azaz mihelyt az államnak középkori szervezetét felbontotta: ezen érdekek, melyek e nagy átalakulásnál tekintetbe nem vétettek, léptek előtérbe s közöttök a nemzetiség érdekei is.

Mi ezen átalakulást, melyen a múlt s jelen század alatt Europa keresztül ment, különösen jellemzi, ez azon befolyás korlátlansága, melyet arra a tudomány gyakorolt. Más forradalmak, melyeken egyes orszá-

gok keresztül mentek, egyes visszaélések, bizonyos osztályok vagy fejedelmek ellen voltak irányozva, s mihelyt céljokat elérték legfőlebb hasonló bajok visszatérése ellen garantiákat állítottak fel. A XVIII-ik század forradalma nem egyes visszaélések megszüntetését, hanem, a tudomány által felállított elvek nyomán, egy egészen új rendszer megalapítását, – az egész világnak tudományos teoriák szerint új rendezését tüzte ki céljául s ennek követésében oly kiméletlenséget tanúsított, minőre a korlátlan fejedelmi hatalom korszakai nem mutatnak példát.

Az egész fejlődés, mely politikai tekintetben az utolsó századok alatt történt, nem egyéb, mint a centralisatio elvének kiterjesztése s megszorítása azon autonomiának, melylyel a középkor alatt az egyes tartományok, városok sőt egyes nemesek birtak; de a fejedelmek míg az állam hatalma csak általuk és saját érdekükben gyakoroltatott, érintetlenül hagyák legalább azt, mi által magukat korlátolva nem érezték. Mióta azonban a törvényhozás a nép kezébe ment át, s a kormány majoritások nevében gyakoroltatott: a centralisatiónak elve kiterjesztetett mindenre. Mi az államnak teljes egységével össze nem fért, – mi az országos többség korlátlan hatalmát szűkebb körökbe szoríthatá, – mi az egyenlőséget sőt mi az egyformaságot zavarhatá, mely a kornak ideálja vala, mindez mint az örök igazság s az emberiség elévülhetlen jogainak sértése s jólétének akadályá tekintetvén, ha nem támadtatott is meg, legalább olyannak vétetett, mi a törvényhozónak figyelmét nem érdemli; s ide tartozott főként az állampolgárok nemzetisége is. Századunk e tekintetben csak azon irányt követte, melyet a XVIII-ik század elébe jelölt, s nem

szenved kétséget, hogy a nemzetiség elve a keresztény civilisatio egész lefolyása alatt soha inkább lábbal nem tapodtatott mint a forradalom után támadt nagy háboru s a bécsi congressus alatt, mely ezt követé. – Bámulhatjuk-e tehát, ha mint mindig, ugy most azon érdekek nevében, melyek a létező viszonyok által leginkább sértettek, reactio támadt e viszonyok ellen s az államszervezet, melyet a XVIII-ik század a jogegyenlőség létesítésére állita fel, de mely csak a többség absolut hatalmát biztosítja, épen a jogegyenlőség nevében támadtatott meg, oly országokban, hol több nemzetiség együtt lakik s azok, melyek kisebbségben vannak a majoritás korlátlan hatalma által kifejlődésökben akadályozva érzik magokat.

Világos ezekből, hogy ama nagy nemzetiségi mozgalom, melynek közepette élünk, s mely egyes államokat, sőt Europa egész politikai rendszerét veszélylyel fenyegeti, csak oly okoknak tulajdonitható, melyeknek hatását kijelölhetjük s épen ugy mint azon mozgalom mely a királyi hatalom érdekében a középkori államviszonyok ellen, s mint az mely később a szabadság s egyenlőség érdekében az absolut királyi hatalom ellen támadt, csak egy új lépés ugyanazon irányban, melyet az emberiség haladásában követ, miből a legnagyobb valószínűséggel azt következtethetjük, hogy valamint az okok között, melyeknek ezen eszme és más korszakok uralkodó eszméi befolyásukat köszönik a legnagyobb analogia létezik: ugy hasonló analogiát fogunk tapasztalni azon eszme következéseire nézve is.

Mint minden eszme, mely a történelem egy vagy más korszakában uralkodóvá vált, ugy a nemzetiségi eszme maga után fogja vonni szükséges követke-

zéseit s nincs földi hatalom, mely eszközölhetné, hogy az kifejlődésünkre nagy és elhatározó befolyást ne gyakoroljon.

De mint más eszméknél, úgy itt e befolyás csak addig terjed, míg a követelések, melyek az eszme nevében tétettek, azon iránynyal, melyet, civilizációnk haladásában követ, ellentétbe nem léptek.

És mint más eszméknél úgy itt is e befolyás soha nem terjed annyira hogy minden állami s társadalmi viszonyokat rögtön megváltoztasson s minden fennállót átalakítson.

Ezen eszme befolyásának nagysága és iránya is azon állapotoktól függ melyek között az eszme létesítése az egyes országokban megkísértetik, s valamint a nemzetiségi eszme ezekre módosító hatást fog gyakorolni: úgy ezen állapotok hasonló ellenhatást gyakorolnak azon formára, melyben a nemzetiségi eszme valósitása lehetséges.

Ez utóbbiból világos, hogy a nemzetiségi eszme valószínű következéseiről s azon módokról, melyek szerint a nemzetiség nevében tett követelések valósithatók, csak úgy szólhatunk alaposan, ha e kérdést nem általánosságban, hanem ha azt egy bizonyos ország vagy állam különös viszonyainak szempontjából tárgyaljuk, – s ez az, mit a következő fejezetekben megkísérlünk.
